

THIẾU-LÂM NỮ'-HIỆP

(Võ - thuật kỳ - tình tiên - thuyết)

Toán hâu Kiếm

Editions Minh-Puong, 13, Rue du Coton, Hanoi

QUYỀN THỨ NĂM

IN LẦN THỨ HAI

Một lát, Thụy-Kỳ và Tam-Xuân chạy ra cười cười nói nói, Thụy-Kỳ bảy giờ mới 15 tuổi, Tam-Xuân 14 tuổi, hãy còn vào tuổi ngây thơ. Chạy lại chỗ tiệc rượu, Tam-Xuân rúc đầu vào bụng Minh-Cương, ngửa mặt nhìn giờ tay lên vuột râu Minh-Cương, nũng nịu nói : ông, ông, cháu không ăn cơm ở đây đâu, đông người lắm.

Thụy-Kỳ cũng chạy lại ôm vai Minh-Cương, cười nói : ông, ông, cháu cũng không ăn cơm ở đây, cháu vào trong nhà cơm.

Minh-Cương vội bảo : Có khách không được rồi lên thế. Mỗi ngày một nhón, thấy có khách thì phải lễ phép chứ, quên mất cả rồi ư, phải đón bây giờ. Đây là Lãng lão-ông, đây là Lỗ-đại-bá, các cháu phải lễ đi !

Nghe nói, hai anh em cùng buông tay ra, chạy lại trước mặt Đạo-Tĩnh và Côn-Luân, cúi đầu vái chào.

Đạo-Tĩnh cầm tay ngắm nghía một lát, quay lại Minh-Cương, cười, nói : Đại-ca có phúc lắm ! Hai cháu này trông ra mười phần anh-tuân.

Minh-Cương cười, nói : Hai cháu mặt mũi trông sáng sủa thế, nhưng mà hư, hay làm nũng lắm.

Ông vừa nói đến đấy thì có người nhà hớt-hơ hớt-hoảng chạy đến trước mặt Minh-Cương nói : « Bẩm cụ, cậu Nam-Cung đánh cậu tư con quan phủ bị thương ở hiệu Tứ-Long, xin cụ định-liệu. »

Nghe xong, thất-kinh, Minh-Cương hỏi luôn ngay :

« Nó còn ở đấy không ? »

— Đương giao chiến hai vị giáo-sư. »

— Việc này, tai vạ to đây !

Nói rồi đứng dậy. Lãng, Lỗ hai người hỏi thế nào. Minh-Cương lắc đầu : Chúng ta phải đi xem sao. Không hỏi lại nữa. Lãng, Lỗ hai người cùng theo Minh-Cương ra cửa.

Đi đến phố Hàng-sách, nghe tiếng người xôn-xao, kéo nhau chạy đến, lũ bảy lũ ba, đông nghịt cả phố. Một vài người nói : Thằng ranh con mặt đen, thực là to gan quá, dám đánh con út quan phủ và cả hai vị giáo-sư nữa.

Rẽ đám đông người ra, Minh-Cương cùng Lãng, Lỗ hai người đi đến trước cửa hiệu Tứ-long, thì thấy Nam-cung-Bá đứng ở trên một cái bàn, lại có một người thiếu-niên đẹp - dễ đứng ở bên cạnh, tay cầm cái ghế giờ lên, ở dưới mặt đất hai người

nấm, máu-me dầm đìa, chính là Tiêu-đắc Phát con út quan phủ cùng giáo-sư Từ-Thanh đều bị thương nằm lăn ra đó, không động cựa gì được. Một bọn đả-thủ đứng vây như một bức tường ở trước cửa hiệu, nhưng không một người nào dám tiến vào trong hiệu, chỉ đứng ngoài kêu la inh-ỏi.

Nguyên viên tri phủ Từ-Châu họ Tiêu tên Sĩ, là một đấng tham nhũng nhân dân, chín huyện ở Từ-Châu bị « đục khoét » nhiều lắm, Tiêu-Sĩ được 4 con, con cả là Đắc-Trung, con thứ là Đắc-Danh, thứ ba là Đắc-Bảo, thứ tư là Đắc-Phát, trong 4 người thì Đắc-Phát rất tàn bạo, cậy thế cha làm nhiều việc ác.

Hiệu Tứ-Long là một hàng cơm to nhất ở Từ-Châu, đủ mặt các hạng người đến đó chè chén cho nên hiệu này buôn bán có vẻ sầm uất lắm.

Nam-cung-Bá hôm trước ở núi Cửu-Hoa về, một vài anh em từ khi còn đề chỏm thấy mặt y, ngay chiều hôm ấy chưa kịp mời đi « đánh chén » nên hôm sau chúng lại Thăng-Phủ tìm. Nam-cung-Bá nhận nhời, cùng nhau đi lại hiệu Tứ-Long. Đến nơi, ngồi vào một bàn ở trên gác. Liền bàn ấy có một người thiếu-niên, đầu đội mũ da cá, mình mặc áo lụa trắng, mặt hoa da phấn, mắt phượng long lanh, mười phần tuấn nhã, thỉnh thoảng hơi cau mày, lộ vẻ không vui ; trước mặt có một hồ rượu và mấy đĩa nhắm. Một tay chống vào má, người thiếu-niên nhìn ra ngoài cửa sổ ra chiều nghĩ ngợi.

Bấy giờ Tiêu-đắc Phát, mang theo bốn tên gia-dinh, cùng với một anh « thầy dùi » là Hy-tây-Cáp bước vào ngồi bên cạnh người thiếu-niên kia. Thấy y vào, mấy đấng trà-phòng tranh nhau đèn phục dịch. Đứa mang nước đến, đứa mang đồ nhắm đến, đi đi lại lại rộn rịp trước mặt người thiếu-niên.

Thiếu-niên ra vẻ nghĩ-ngợi một lúc, cầm hồ rót một chén rượu. Nhấp một hớp, liền bỏ chén xuống gọi : Tửu-Bảo, đổi rượu nóng đây. Gọi hai ba lần, mà chẳng thấy đứa nào để tai nghe cả. Không thấy thừa, cơn nóng nổi lên, thiếu-niên đập bàn gắt : Tửu-Bảo, chúng bay làm gì mà tao gọi mãi không lại ? Ngay bây giờ có hai đứa cầm hai hồ rượu chạy qua bên cạnh người thiếu-niên, nhưng lại không đưa cho người ấy, làm cho y khí tức

càng bốc mạnh, giận chân, đứng dậy, nắm hai đũa tẩu-bảo lại, mắng rằng : « Những quân lão này, chúng bay điếc cả à ? Chúng bay đũa rượu đổi ngay đây thì thôi, chứ chậm một phút thì tính mệnh đi đời ngay lập tức.

Hai đũa tẩu-bảo đồng thanh nói : Hãy để chúng tôi mang lại cho cậu Tư đã, rồi sẽ lấy rượu khác mang đổi cho ngài ngay.

Người thiếu-niên cau mày nói : Không đi đâu được ! Tao bắt mày phải đổi cho tao đã, cậu Tư hay cậu Ba nào cũng mặc kệ, hăn ăn mất tiền để thường tao ăn khôn : mất tiền hăn !

Nghe nói thế, nổi cơn tức giận, Tiêu-đắc-Phát quay mặt lại, sắp sửa lên tiếng ; khi nhìn thấy thiếu-niên mặt hoa da phấn, bất giác nghĩ thầm : người trong thiên-hạ dầu nhiều, nhưng tìm được một người đẹp thứ hai như thiếu-niên này không phải là dễ đâu. Rồi chòng-chọc nhìn người thiếu-niên hồi lâu mới quay lại nói với Hi-tây-Cáp : Hi tiên-sinh, ngài có nhìn thấy người thiếu-niên ngồi bên kia, mười phần sinh đẹp không ? Giá được hăn đến chơi nhà mình thì thích lắm nhỉ ?

Hi-tây-Cáp gật đầu nói : Thật đây, để tôi để liệu lời tán chuyện với hăn nhé ! Nói xong đứng dậy, bảo hai người tẩu-bảo rằng : công-tử ta bảo các anh cứ đổi rượu cầm tay đây để người ấy dùng. Người thiếu-niên, buông tay ra, quay lại nói với Hi-tây-Cáp : Xin ông nói hộ với công-tử nhà ông rằng : tôi cùng công-tử vốn không quen biết, không dám phiền ơn-huệ của công-tử.

Hi-tây-Cáp nói tiếp luôn : Công-tử tôi rất quý mến bề bạn, có nhiều người lấy tiền bạc để mua chuộc làm bề bạn, nhưng công-cử tôi kén chọn mãi thật đích-đáng mới giao tình. Đối với Ngài, công-tử tôi có lòng quý mến lắm đây.

Đưa mắt nhìn, người thiếu-niên cười nhạt, không nói lại gì cả.

Hi-tây-Cáp lại nói : Thưa Ngài, ngài hãy lại chơi nhà chúng tôi, ngài sẽ thấy cả nhà vui vẻ thú lắm ! Cậu Tư tôi tính nết rất tốt, ngài cùng cậu ấy đính giao, sẽ biết lời tôi là thực. Vả chẳng cậu ấy là một vị công-tử thừa tiền thừa thế, cùng ngài giao-tình chả nhiều chỗ hay lắm du !

Để chén rượu xuống, người thiếu-niên nói : Xin ông đừng nói lời thôi những lời vô ích. Tôi uống rượu của tôi, hăn nhắm thịt

của hắn, trông làng nào làng ấy « thủng », tôi đâu dám với cao, cùng hắn làm bè-bạn.

Hi-tây-Cáp cười, nói : Công-tử, đừng nghĩ hẹp-hòi thế, lão nói thực : Công-tử nhà lão thấy cậu vẻ người đẹp-đẽ, nên hạ mình để kết làm bằng-hữu, cậu.

« Bốp » . . . Bàn tay ngọc người thiếu-niên đã dấn vào má Hi-tây-Cáp, làm cho hắn nảy đom đóm, mũi đỏ máu, mồm còm hộc ra, ồng-ộc xuống ván gác.

Được đáp lễ một cách chân-trọng như thế, Hi - tây - Cáp bừng mặt, nói : Giỏi ! giỏi ! Vừa nói vừa chạy về bàn ăn, nói với Tiêu-đắc-Phát rằng : Quân dã-man nó có mặt cũng như mù. Cậu ở Từ-Châu này không còn ai không biết Thương tích tôi thì cũng không lấy gì làm quan-hệ cho lắm, nhưng chỉ ngại thay cho thanh-danh của cậu.

Nghe xong, Tiêu-đắc-Phát khí tức bùng-bùng nổi lên như lửa cháy, quát vang như sấm : đập bàn đập ghế, sai luôn 4 tên gia-đình lại bắt đánh. Âm âm như hùm như beo, bốn đứa xông xáo chạy lại. Đương lúc người thiếu-niên sắp sửa ra tay đôi địch, thì bỗng nhiên ở bên phía bắc có một người quát to lên rằng : Đồ cầu-đầu, đừng có cậy thế hiếp người ! Nói xong, Nam-cung Bá nhảy vọt sang, hoa quyền đánh. Như gà thấy cáo, bốn tên gia-đình ù-té chạy, bàn ghế đổ lũng-chông, các khách ăn uồng sợ rồi-rít cả lên. Thấy thế Tiêu-đắc-Phát càng căm tức, sai người về gọi các giáo-sư và đá-thủ đến. Nam-cung-Bá, nhảy luôn lại nắm cổ Tiêu-đắc-Phát, quát mắng : Thằng tiểu-tử này, mày giám ý thế bắt nạt người xa lạ, hôm nay gặp tay ta, ta cho mày một trận. Nói xong đánh luôn một quyền. Bấy giờ hai người bạn Nam-cung-Bá thấy y đánh con thứ tư quan-Phủ, mặt tái xanh, liền lại can, nói : Không đánh được ! không đánh được ! cậu Tư con quan Phủ đây mà.

Nam-cung-Bá chẳng thèm để vào tai, đánh luôn mấy quyền nữa xuống sàn, Nam-cung-Bá lấy chân đá lăn xuống thang gác, luôn miệng mắng chửi.

Dưới nhà tiếng người xông - xao, ầm lên rằng : Nguy to ! cậu Tư ngã bị thương rồi. Bấy giờ lại nghe thấy có người hỏi : Hai thằng ranh con ấy đâu ?

Người - thiếu niên nhảy qua bàn, phi thân xuống dưới nhà.

Chẳng chậm trễ, Nam cung-Bá cũng nhẩy luôn theo người thiếu-niên xuống. Mấy người bạn tuy kêu to để can ngăn, nhưng không có hiệu quả gì cả. Nam-cung-Bá cùng người thiếu-niên vừa xuống đến dưới nhà thì có người nói : « Hành-hung là hai thằng này ». Chưa dứt lời, đại giáo-sư Từ-Thanh xông vào đánh người thiếu-niên. Nhị-giáo-sư là Trình-Mãnh, hai tay giờ đang quất to lên rằng : Cầu-đầu, bay chạy đi đằng giờ !

Thấy Trình - Mãnh nộ khí, Nam - cung-Bá cơn giận bốc lên ngàn trượng, như lửa cháy đổ dầu thêm.

HÔI THỨ MƯỜI

Giả công-bằng, hung-đồ sa lưới pháp,

Bắt cừu-địch, anh-hùng nghĩ mưu cao.

TRÌNH-Mãnh nguyên trước là một đứa lưu - dân, ngày thường giở hoa đón liễu, lừa dối ức hiếp người lương-thiện. Thừa nhỏ có học được mấy đường quyền-cước.

Y là một người vũ-phu, khuếch-khoác một tác đến giờ. Có một lần Nam-cung-Bá tắm ở « Nhật-tân », khéo sao trông thấy Trình-Mãnh sách nhiễu tiên-tài một ông lão nhà quê không được, rồi dùng đến võ lực. Nam-cung Bá nổi nóng, định ra tay can-thiệp, nhưng ngặt nỗi có ông ngoại là Thắng - minh-Cương ở bên cạnh, nên không dám xuất đầu, đành chỉ nghiêng răng giận chân xuống đất một hồi thôi.

Việc xong, Nam-cung-Bá vẫn định tìm Trình - Mãnh đánh cho một trận, nhưng chưa có cơ hội. Ngờ đâu hôm đó Trình - Mãnh đến đây, thì Nam cung-Bá nào để cho qua được. Trình - Mãnh chưa kịp ra tay đã bị Nam - cung-Bá đá ngã lăn ra. Thuận tay, Nam-cung-Bá tặng cho mấy quyền nữa. Trình - Mãnh kêu được một tiếng, rồi hồn về chín suối.

Cười nhạt, Nam-cung-Bá, nói : Bộ rạng thế mà cũng làm giáo-sư ! Chả là một trò cười lắm sao ?

Đương lúc Nam-cung-Bá nói, thì người thiếu-niên đẹp-đẽ kia đã đánh ngã đại giáo-sư Từ-Thanh nằm thẳng cẳng dưới đất. chỉ còn thoi-thóp thở. Thấy thế, bọn dả thủ bay hồn lạc phách. Đứa nào gan to cũng không dám xông vào, chỉ đứng cả ngoài cửa hò-hét hão-huyền. Nam-cung-Bá quất lên rằng : Đứa nào không sợ chết thì mau mau lại đây !..

Chưa dứt lời thì trong đám đông xỏ ra một người, thở hồi-hộp, nói : Ta không sợ chết, ta lại để cho người đánh đây !

Thầy ông ngoại là Minh-Cương đến, Nam-cung-Bá mặt mày thất sắc, vội nhảy từ trên bàn xuống, ôm lấy Minh-Cương nói : Việc nhỏ mọn của cháu này mà để phiền đến ông, tội cháu thật là to lắm !

Minh-Cương chép miệng mắng : Đồ súc-sinh ! chứng nào vắn cứ tặc ấy đã gây nên vạ nhớn này, còn nói gì nữa, ta cũng sẽ lụy vì mày. Phải theo ta lại phủ để đợi quan Phủ xét xử.

Minh-Cương vừa nói đến đây thì người thiều-niên đẹp-đẽ vội vàng từ trên bàn nhảy xuống, nói : Việc đó anh ấy không có can liên gì. Vạ ấy là tự tôi làm ra, tôi xin chịu tội . . .

Nam cung-Bá nói luôn : Không phải ! Không phải ! Tôi đánh chết người thì tôi chịu tội, sao lại lụy đến anh được ?

Quay mặt lại nhìn người thiều-niên, Minh-Cương nói : đã ra như thế thì cậu theo tôi cùng đi. Đại-trượng-phu làm việc, có thúy có chung, không nên « hồ đầu xà vỹ ».

Người thiều-niên luôn miệng khen phải, rồi bước theo Minh-Cương. Bấy giờ bọn đả-thú đi lấy vồng khiêng Tiêu-đắc-Phát, Từ-Thanh và thi-thẻ Trình-Mãnh về phủ.

Nghe tin Minh-Cương đến, Tiêu-Sĩ thân hành ra nghênh-iếp, mời vào trong hoa-sảnh ngồi xuống. Uống nước rồi, Minh-Cương nói với Tiêu sĩ rằng : Xá ngoại-tôn lỗ-mãng không biết gì, đánh chết đệ nhị giáo-sư, đánh lệnh-lang bị thương, ngang-ngược vô chừng, xin đại-nhân chiêu án trừng phạt, tôi đây cảm-kích vô cùng. Lại còn vị thiều-niên này nữa cũng có liên-can vào việc đó, xin đại-nhân xét hỏi nguyên-ủy, nghiêm trị cả hai người.

Tiêu-sĩ cười, nói : Việc đó tôi vừa mới được rõ tin tức. Tội khuyến-tử không biết, mạo phạm đến vị tráng-sĩ này, để cho lệnh ngoại-ôn nổi giận, giầy cho tiểu-nhi một bài học hay. Việc đó lỗi ở tiểu-nhi, chứ lệnh ngoại-tôn cùng vị tráng-sĩ này không có quan-hệ gì cả. Hai giáo-sư Từ, Trình không hiểu nhẽ phải, đem thủ-đoạn hung-băng đối đải, thật là đáng tội. Trình-Mãnh đã chết, cho được miễn tố, còn Từ-Thanh phải hạ ngục để trị cái tội hung-ác, Lão-trượng đã hạ giá tới đây, tôi hổ thẹn lắm. Nhờ có vị tráng-sĩ này và lệnh ngoại-tôn, Khuyến-tử từ nay tỉnh ngộ, tôi lấy làm cảm kích vô cùng. Khuyến-tử tỉnh nết hư, thường hành-động phi pháp, tôi vì công việc nhiều bận rộn, không được

rồi để kiềm-thúc, thật là lỗi lầm. Như việc này sức động tráng-sĩ, làm cho lệnh ngoại-lôn nổi giận, vậy xin Lão-trưởng lượng thứ cho.

Tiêu-Sĩ vốn là một đứa tham-ác, ngày thường đối với người ta hay tác phúc tác uy. Thế mà nay con bị đánh, giáo-sư bị giết chết, y lại tự trách xin lỗi, ai người tin được. Nguyên do đương lúc bọn kia đánh nhau ở hiệu, thì Hy-tây-Cáp trốn chạy về phủ, trước mặt Tiêu-Sĩ thêu rết câu truyện nói ra một hồi, làm cho Tiêu-Sĩ lòi đình nổi giận. Đương lúc y sắp sửa sai người đi nã bắt hung-thủ về hỏi tội thì người con cả là Đắc-Trung ở đâu xầm xầm chạy đến, giậm chân, giơ tay nói: Em Tư chẳng ra gì, lại thêm gã Hi. . . Vừa nói đến đấy, quay mặt lại trông thầy Hi-tây-Cáp, nói luôn ngay: Anh này đã về đây à? Được lắm! Lâu nay em tôi chờ bạc, giai gái, chơi bời không biết thế nào mà kể, là chỉ vì anh rủ rê nó. Tôi hãy hỏi anh rằng: người thiếu-niên đẹp đẽ ấy không có quen gì với anh, làm sao anh lại nói với người ta lời-thôi những gì?

— Tôi có nói gì lời thôi đâu, chẳng qua chỉ bảo y rằng: cậu Tư muốn cùng y kết nghĩa bằng-hữu.

— Đừng nỏ mồm nữa đi! Ta ở gần đấy, đã rõ ràng rồi. Anh nói những nhời khó nghe, nên người thiếu-niên ấy mới nổi nóng chứ. Việc lời thôi đó chỉ tại anh cả. Bây giờ anh về tróc mặt cha ta dõ giọng báo công gì nữa.

Đắc-Trung lại đem những tình-hình người thiếu-niên kia nói cho cha nghe minh-bạch một hồi.

Nghe xong, Tiêu-Sĩ dùng-dùng nổi giận, nói: Không cần phải trái gì cả! Hiện trước mắt: Đắc-Phát bị thương nặng; đệ nhị giáo-sư chết, cứ như nhời người thì khó nổi cú đầu chịu khuất được.

Cười nhạt, Đắc-Trung nói: Việc lời thôi này, nghìn mắt trông rõ, phải trái thế nào, nhân-dân một thành Từ-châu này ai mà chẳng biết. Phụ-thân cứ chấp nhất làm việc, sợ mang tiếng về sau. Cứ theo lương-tâm mà nói thì thằng Tư nhà này bị đánh đau, chứ bị giết chết cũng không phải là oan-uổng đâu. Hung ác, cần bậy, chiếm con người, cướp của cái người. Hành-vi như thế có phải là tư-cách con một vị Phủ Quan đường hoàng? Phụ-thân hãy để tai nghe ở ngoài người ta nói thì sẽ rõ. Danh-dự nhà này bại hoại biết là nhường nào! Và chẳng Nam-cung-Bá là người trượng-nghĩa, mà lại là cháu ngoại Thăng-minh-Cương. Đương đầu đối địch với

Thắng-công, phụ-thân hồ đồ đã lấn được. Cứ như ý con thì phụ-thân, bây giờ, trước hết đến Hi-tây-Cáp hạ ngục, rồi sau đặt tiệc mời Thắng-công lại để xin lỗi : Như thế một là khiến cho người ta ca-tụng phụ-thân làm việc công-minh, mới rửa sạch được tiếng ác xưa ; hai nữa là đòi với Thắng-Công vẫn có cảm-tình, không mà hòa khí chút nào. Như thế có phải nhất cử lưỡng tiện không ? Nên phụ thân không nghe nhời con khuyên can, sợ sau có điều hối-hận.

Nói lại khi Thắng-minh-Cương nghe xong lời Tiêu-Sĩ, thật là không ngờ có thể. Xưa nay ông vẫn biết : Tiêu-Sĩ là một đứa tham quan hay tác uy tác phúc, nhưng vì con thứ hai ông làm việc ở võ-ban dưới quyền y, cho nên ngoài mặt vẫn giữ hòa-khí. Việc gì cũng giả diếc không can thiệp đến. Nên đã hơn mười năm, vẫn không có điều gì lời thôi cả. Tiêu-Sĩ tuy nhiên tàn bạo, nhưng biết Thắng-minh-Cương là một nhân vật không vừa, nên thường thường gặp ngày tư tét, cũng vẫn có đi lại, Minh-Cương cũng có lúc đến phủ đáp lễ, cũng có lúc không.

Nhời nói dịu dàng của Tiêu-Sĩ làm cho Minh-Cương ngạc-nhiên, nghĩ thầm trong bụng : Thắng này xưa nay không phải là người thế này. Hôm nay đột nhiên lại ăn nói công-minh thật là lạ quá.

Đương lúc Minh-Cương trong bụng nghi nghi, hoặc hoặc, bần tính, thì bọn đả-thủ khiêng đại giáo sư, Đắc-Phát và thầy nhà giáo-sư tới nơi. Tiêu-sĩ liền truyền đem bọn đả-thủ hạ ngục, đem thầy Trình-Mãnh ra ngoài thành chôn. Còn Đắc-Phát và đại giáo-sư thì y mắng riếc cho một hồi thậm tệ. Rồi gọi bảo người nh! đặt tiệc để xin lỗi Minh-Cương. Thấy cách hành vi quá chính-đáng như thế, Thắng-Minh Cương lại e có ý-tử khác gì chẳng, nên cáo-từ về ngay.

Thấy Thắng-minh-Cương về, Đạo-Tĩnh vội hỏi việc ra sao ?

Minh-Cương cười, nói : Việc đó thật là lạ quá ! không ai ngờ. Chẳng những không bắt tội hai gã kia, mà lại còn nói xin lỗi, thật là một việc lạ quá. Tôi vẫn tưởng việc đó chắc Tiêu-Sĩ thẳng tay tàn ác như trước, không ngờ y lại đổi hẳn thói cũ. Tôi e có ý khác gì chẳng, nên tôi cáo từ về ngay.

Đạo-Tĩnh nói : Lỗi mãi phải biết lỗi, nhời phương-ngôn : « nhường người là phúc đó. »

Dứt nhời Đạo-tĩnh, Nam-cung-Bá quay nói với người thiều-niên rằng : Quyển-pháp đại-ca thật là giỏi quá, tôi bái - phục lắm !

Nhưng không biết quý tính phương-danh là gì ?

Người thiều-niên hơi đỏ mặt đáp : Tôi họ Lê tên gọi là Hồng-Ngọc.

Đại-ca là người tài giỏi, xem điệu bộ như ở trong phái Thiếu-lâm ra. Đại-ca có phải là người cùng phái với chúng tôi không ?

Nghe hỏi thế, người thiều-niên mặt lại đỏ lên như gấc, ngượng ngịu đáp : « Phải ».

Nam-cung-Bá sắp sửa nói, thì Côn-luân hỏi luôn ngay : Ngô-huynh đã « tham bái lư hương » chưa ? Ngừng một lúc, người thiều-niên đáp : Chưa, tôi chưa « phục sự hương hoa ».

Côn Luân trong bụng kinh ngạc, vội hỏi : Túc - hạ chưa tham bái, sao lại xưng là người trong phái chúng tôi ?

Chưa dứt nhời Côn-Luân, thì xịch ở trên nóc nhà có tiếng người cười, nói : Đừng giấu ! đừng giấu ! để làm... Cả nhà ngạc nhiên. Bấy giờ từ trên nóc nhà nhảy xuống hai người con gái. Đạo-Tĩnh vội hỏi : Yển-Nhi, con ở đâu đến đây thế ?

Hai người con gái ấy không phải là ai xa lạ.

Đó là Tào-phi-Yên và Cao-thực-Thánh.

Hai nàng ở đâu đến ?

Nguyên hôm Cao-thực-Thánh mang tiền thuê đèn Hoài-An rồi quay về. Đèn hiệu Tam-Tiêu ở Trấn-giang cùng Phi-Yển lại họp. Hai người bàn tính kê hoạch để đèn núi Lao-Sơn. Thực-Thánh nói Hai chúng ta đi đến trước, đừng có lỡ mãng, phải rất cẩn thận thăm dò tin tức, rồi sau sẽ tùy cơ làm việc.

Bàn định xong, hai người đêm đi đến điện Đông-Nhạc núi Lao-Sơn, thu hình nép ẩn trên xối nhà. Ngồi chờ đến nửa giờ mới nghe tiếng nói : « Nguyên-Tĩnh. đi gọi Lê-hiếu-Đầu lại đây để ta hỏi có chút việc ». Thấy một người vãng gia, rồi đi ra lối sau.

Thực-Thánh và Phi-Yển nhòm xuống thấy có một mình Phi-Long sư-thái, ngồi bất cân chữ ngũ ở trên ghế, mặt đầy vẻ giận. Một lát một đầu đà mặc áo mũi huyền, đưa một người thiều-niên đẹp dễ đến. Phi-Long cười nhạt nói : Bản-lĩnh của người bây giờ hơn ta nhiều lắm rồi ! Người có cướp lấy bạc thuê thì người cũng phải báo trước ta một nhời chứ ! Bà vừa nói đến đó, thì

người thiên-niên vội vàng nói ngay : Thừa sư-phụ, nhờ đó ở đâu ra thế ? Bạc thuê, con không có một đồng một chữ nào.

Nồi giậu, Phi-Long sư-hái nói : Tốt lắm ! tốt lắm ! Ta không cãi với người làm gì. Ta đã hỏi qua gã giải-tiêu là Tôn như-Buru, y nói bị người cướp trước ta một lát, vậy không phải người thì còn ai vào đây nữa ? Ranh con già mồm kia người mang bạc thuê ấy đi đâu ? Ta hứa cho người trong ba ngày phải đi mang về đây, nếu thiếu một đồng một chữ nào, người sẽ biết tay ta.

Hốt nhiên bị oan uổng như thế, Lê-hồng-Ngọc trong lòng uất ức, nhưng không biện-bạch gì nữa, chỉ đành nói : Sư-phụ bảo thế nào con cũng phải chịu, để cho con ba n. ấy, con đi tìm cướp món khác, trừ ph.ương pháp đó, con không còn có kế gì nữa.

— Mặc ý, mặc ý, người mang đủ số tiền ấy về đây giao giả ta, thì ta là sư-phụ người, nếu không thì ta cùng người sẽ không còn thấy trò gì nữa. mà ta cũng vẫn đòi người số tiền ấy, nếu thiếu nửa đồng thì tính mệnh người không toàn được. Ta sớm biết người là quân bất-lương, thì người không khi nào được ở trước mặt ta.

Nghe xong, giọt lệ nhỏ sa, Lê-hồng-Ngọc đành cúi đầu lui ra về buồng mình, khóc lóc nửa ngày, chợt nghĩ ra được một kế.

Nguyên nàng biết đã lâu rằng quan phủ Từ-Châu, Tiêu-Sĩ, là người tham nhũng, có nhiều tiền bạc. Nàng định đến cướp lấy về đền cho Phi-Long khỏi giận. Chú ý đã định, đêm nàng liền ra đi. Đến Từ-châu giờ đã sáng rõ, Lê-hồng-Ngọc vào hiệu Tứ-Long trọ, thì xảy ra sự đánh nhau lộn thoi ở trên.

Sau khi Lê-hồng-Ngọc ra đi, thì Cao-thực-Thành và Tào-phi-Yến cũng khởi hành đền Từ-châu.

Thấy Phi-Yên cùng một người con gái lạ mặt nữa ở trên nóc nhà nhảy xuống, Đạo-Tĩnh lấy làm lạ, vội hỏi đầu đuôi. Phi-Yên bày tỏ một hồi, cả nhà mới hiểu minh-bạch.

Rõ câu truyện, Thăng-minh-Cương nói với Lê-hồng-Ngọc rằng : Lê cô-nương, cô là một người nhân-tài như thế, mà chịu khuất ở dưới quyền thế kẻ cường-bạo, tôi thật lấy làm tiếc cho cô. Chẳng nói gì xa xôi, chỉ nói ngay danh-dự của lệnh-sư, hiện nay bại hoại không biết chừng nào. Trong phái Thiệu-Lâm xuất hiện một người xấu như thế, thật mất thể-diện nhiều lắm.

Lỗ-côn-Luân iếp luôn nói : Hôm trước đây hai thầy trò tôi gặp ngài ở trên đường Vận-hà, sau sư-phụ tôi nói, tôi mới được biết. Hai thầy trò được thoát là may lắm. Tôi xét nghĩ không biết tâm địa ngài ra làm sao ? Những người trong phái chúng ta đều có nghĩa-khí phi thường cả, hoạn nạn cùng giúp đỡ nhau. Duy chỉ có ngài là không nghĩ gì nghĩa-khí, lại đem lòng tàn hại người đồng phái, đồng loại như thế, nếu không tìm cách khu-trừ, thì tai vạ xảy ra sau này chưa biết đến thế nào.

Nghe xong, sức động lòng tức giận, Lê-hồng-Ngọc nói : Chỉ cần các ngài giúp tôi một tay, tôi tình-nguyện làm nội-ứng.

Đạo-Tĩnh nói : Lê cô-nương nói thế cũng phải, nhưng ngài có thanh kiếm « Phi-âm », lợi hại phi-thường, bọn ta đến trăm người cũng là uổng mạng, không làm gì nổi ngài.

Cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, Lê-hồng-Ngọc đáp : Nói đến thanh kiếm ấy, thật là một việc khó lắm. Hiện bây giờ thanh kiếm không để ở núi Lao-Sơn. Để tôi về dò xem chỗ để kiếm ấy ở đâu, rồi sau sẽ liệu.

Đạo-Tĩnh nói : hư thế thì được lắm.

Lê-hồng-Ngọc lại nói : Bây giờ tôi chưa có sô tiền mang về nộp giả ngài.

Thằng Tam-Xuân tiếp luôn : Lê-cô, sao không mượn kê để dùng kể ?

— Cứ như chị nói thì làm thế nào ?

— Bây giờ chị về núi, nếu ngài hỏi tiền bạc, thì chị nói thực rằng : sư-tổ bọn tôi sai hai chị Cao, Tào cướp lấy mang về núi Thê-Hà, nên chị không giám đến đó lôi-thôi. Làm như thế thì gây việc lên to chưa biết chừng nào.

Gật đầu, Lê-hồng-Ngọc nói : Kể đó phải lắm, tôi xin y theo kê đó mà làm thôi. Nhưng độ trong mười ngày nữa, tôi phải cần một người biết thủy-công thật giỏi.

Lãng-đạo-Tĩnh nói : Cô muốn cần một người biết thủy công à ? Cái đó không khó. Con Vân-Phượng nhà tôi tuy thủy-công chưa được phần tinh-sảo, nhưng cũng có thể dùng được. Ngày mai tôi cho gọi nó đến, nhưng đến địa-phương nào để gặp cô-nương ?

— Không thể hội ở trên núi được. Dưới chân núi La-Sơn về phía đông-bắc có một cái khe nhỏ, bên cạnh có một tảng đá phẳng

như giường, đây người ta ngồi chơi câu cá. Cứ ngày ngày vào khoảng giờ mùi tôi xuống ngồi đây đợi chị ấy thì rất tiện.

— Như thế hay lắm.

Lê-hồng-Ngọc nói với mọi người rằng : Bây giờ xin thứ cho tôi không hầu tiếp các vị. Nếu tiệc xong mới về, sợ ngài sinh nghi, thì việc lại khó. Nói xong Lê-hồng-Ngọc từ biệt mọi người, bước ra về.

Đạo-Tĩnh nói với Minh-Cương rằng : Máy khi được một cơ hội tốt như vậy, chúng ta phải thừa dịp mà trừ ngài đi mới được.

Minh-Cương nói : Nhời gã họ Lê này chưa biết thật hay giả.

— Không nên đa nghi, chúng ta cứ xem cảnh-ngộ Lê-hồng-Ngọc mà xét đoán, thì quyết không phải y nói dối ..

Hai người đương nói truyện, xịch nghe thấy ở trên nóc nhà tiếng cười khanh-khách một hồi, rồi có người tiếp luôn : Quân tù-tặc giỏi thật ! Ở đây nghe trộm cái gì ?

Nghe rõ tiếng nói Thông-Tuệ, Đạo-Tĩnh chạy ra sân gọi hỏi. Có phải Thông-Tuệ đại sư đấy không ?

Người trên nóc cười, đáp : Chính phải tôi đây.

Dứt nhời người nhảy xuống. Thấy Thông-Tuệ cấp ở vách một tiểu hòa-thượng, Lăng-đạo-Tĩnh vội hỏi là người nào. Thông-Tuệ cười, nói : Các ngài vô ý quá ! Ở trong nhà nói truyện trên nóc có người nghe trộm mà chẳng biết.

Đạo-Tĩnh cười nói : ai biết trên nóc nhà có người được. Bác ở đâu lại ?

— Tôi ở trên núi lại đây.

Nói rồi Thông-Tuệ lấy giấy lưng ra trối tiểu-hòa-thượng lại và bảo rằng : Người ở đâu đến ? Ở đây nghe trộm để làm gì ?

Tiểu hòa-thượng trừng hai mắt nhìn, không nói gì cả. Thông-Tuệ đập vào vai y một cái nói : Người câm à ?

Bị vỗ vào người một cái, đau đến tận xương, tiểu hòa-thượng kêu ái-chà, rồi nói : Để tôi xin nói.

Thông-Tuệ cười, bảo : Thế thì nói mau lên.

— Giáo chủ tôi sai tôi lại đây.

Thông-Tuệ hỏi luôn : Giáo-chủ nhà người là ai ?

— Là Phi-Long sư-thái.

Giật mình kinh sợ, Thông-Tuệ hỏi luôn : Phi-Long sư-thái sai người lại đây à ?

— Không phải, nhân vì đồ-đệ ngài là Lê hồng-Ngọc đang nửa đêm đi Từ-Châu, ngài không yên tâm, nên sai tôi xuống xe n để tiếp ứng.

Côn-Luân hỏi luôn : Lê hồng-Ngọc vừa đi rồi, sao người không cùng về với nàng ?

— Nhân thấy các ngài bàn bạc, nên còn ở lại nghe chưa đi vội

HỎI THỨ MƯỜI MỘT

Gặp lão-sư, trình-thám bổ mình,

Vờ nhập-giáo, anh-hùng chích huyết.

GHE xong nhời tiểu hòa-thượng, Thông-Tuệ cười, nói : không lấy gì làm lạ. Thê ra người là người ám-thám của Phi-Long sư-thái, vậy họ, tên người là gì ?

— Tôi là Mao-tinh, trước ở hội « Thất-tinh » bây giờ nhập với « Bạch-liên giáo », nhưng bọn này anh em chúng tôi vẫn ở trước mặt Phi-Long sư-thái để Ngài sai khiến.

— Nhập với « Bạch liên-giáo », ngoài hội « Thất-tinh » các người, còn có bọn nào nữa không ?

— Lại còn có đảng « Thiết-xích » ở Hồ-bắc, đảng « Bạch-khô » ở Giang-tây, hiện cũng đã nhập giáo với chúng tôi.

— Những bí-mật trong giáo, người có biết không ? Lắc đầu Mao-tinh nói : Tôi không biết được.

— Mao-tinh nói đến đây thì Nam-cung-Bá nhảy lại nhắm đầu đập một cái, nói : Mày không biết được, thì tao cho mày không biết được mãi mãi

« Ự » một tiếng, hồn vía Mao-tinh đã tiêu rao nơi chín suối.

Thông-Tuệ vội nói : Người còn tính trẻ quá ! Tính nết nóng nảy ấy bao giờ mới dỗi được ? Ta còn đương hỏi y mà người lại vội định chết ngay đi.

Nam-cung-Bá cười khi khi nói : Rõ thật cần mà không tốt, con đỡ tay lão-sư mà lại bị quở mắng.

— Thôi, thôi, con đã cần thê thì bây giờ mang cái thầy này ra ngoài đồng chôn đi.

Nam-cung-Bá vác luôn thây mao-Linh lên vai, phi-thân đi ngay, Đạo-Tĩnh quay nói với thông-Tuệ rằng :

Đại-sư đến vừa may lắm ! Chúng tôi đang dự-bị tụ họp các tay giỏi để tiêu trừ đảng giặc ở Lao-sơn.

Thông-Tuệ nói tiếp luôn : Đền đây thế nào được ! Bác không biết có Phi-Long sư-thái ở đây ư ?

Đạo-Tĩnh liền đem câu chuyện Lê-hồng-Ngọc, đầu đuôi nói lại một hồi. Cau mày, Thông-Tuệ nói : Thế thì làm được đấy. Bọn ta lại họp người đi phá núi Lao-sơn, việc đó nên lắm, nhưng chỉ ngại Kinh-sơn-Ngọc đã đền núi Liên-Hoa rồi.

Đạo-Tĩnh vội hỏi đầu đuôi câu chuyện, thì Thông-Tuệ liền đem truyện định phá núi Liên-Hoa và việc cho Kinh-sơn-Ngọc đi, kể lại trước sau,

Đạo-Tĩnh nói : Việc ấy dễ làm lắm, nhưng bây giờ chưa đủ người làm việc. Vân-Phượng thì trong mấy hôm nữa cần phải đến chỗ Lê-Hồng-Ngọc hẹn để ứng dụng, Đền Kinh-sơn-Ngọc, Nam Cung-Bá hai người đi trước làm nội ứng, tôi chỉ ngại ngộ-sự mất. Cứ như ý tôi thì bây giờ sai người đền bảo Kinh-sơn-Ngọc về ngay. Trước hết ta phá Lao-Sơn đã, rồi sau đền núi Liên-Hoa không ngại gì, Như bây giờ để Kinh-sơn-Ngọc đến Liên-hoa trá hàng, vạn-nhất Phi-Long sư-thái biết, thì việc đó không làm xuôi được đâu.

Thông-Tuệ nói : Như thế phải đây. Đêm nay tôi đền đem Kinh-sơn-Ngọc về, bác nghĩ thế nào ?

— Thế thì hay lắm. Nhân tiện nhờ bác thuận lối qua lại tìm Vân-Phượng, bảo cháu kíp lại ngay chỗ đó nhá ! Thông-Tuệ gài đầu rồi khởi hành.

Nói lại Kinh-sơn-Ngọc ở trại Lãng-gia khởi hành, vào khoảng giờ thìn thì tới núi Liên-hoa. Kinh-sơn-Ngọc nhìn lên trên-núi thấy cây-cối um tùm, núi cao chót-vót, mây phủ xương che mờ mịt, khe núi dề kêu, trên cánh vượn hót. Một cái ngôi rộng chừng hai trượng vòng quanh chân núi. Trên ngôi có bắc một cầu đá nhỏ là đường đi vào núi. Sang qua cầu, theo lối quanh co, Sơn-Ngọc từ từ leo lên núi. Đường lối càng đi càng hẹp, chỉ vừa một người đi lọt, hai bên thì vách đá ngất giời, hiểm trở lạ-lùng. Đi được một quãng, thấy trước mặt có công sắt, hai cánh đóng chặt, Sơn-Ngọc chạy đến gần nhìn.

Nghĩa mẫu-nhiệm về «khí-công»

(Tiếp theo)

Đại phẩm người nào phổi mạnh thì sức tất mạnh, phổi yếu thì sức tất yếu, đó là bởi sự hô-hấp nhiều hay ít vậy.

Nhu-thuật của phái Bắc, trước đây vài mươi năm, có nhiều người chỉ chuyên luyện tập sự-hấp cho khí lực mạnh thêm ra, thế mà tới khi thành-hiệu, cũng có nhiều sự lạ lùng. Có người xưa nay vẫn gầy gò yếu đuối, vì được cái công phu luyện tập hô-hấp trong mười năm, hai bấp t y ngày thêm khỏe ra, có thể nhắc nổi cái trọng vật nặng tới bảy trăm cân trở lên.

Còn như phái Nam, luyện phép vận-sử thì nhiều, mà luyện phép hô-hấp thì ít. Vì họ cho là cái công hô-hấp, dẫn tăng gia huyết khí, nhưng nếu không cẩn-thận, thì lại thêm hại vào thân.

Sau có một vị Tuệ-Mãnh đại-sư, chống gậy sang Nam, chuyên thụ các bí-quyết về hô-hấp. Từ đó phái Nam mới biết luyện phép ấy.

Chả bao lâu phép ấy càng ngày càng thịnh, luyện phép vận-sử, ai cũng luyện cả hô-hấp, mà cái nhu-thuật của phái Nam mới biến đổi đi.

Những lời khẩu-chuyên bí-quyết của Tuệ-Mãnh đại-sư chép ở sau này :

Sự hô-hấp phải kiêng bốn điều :

1.) Kiêng lúc ban đầu thở mạnh quá.

Ban đầu thở hít đến bốn mươi chín độ là cùng ; sau hãy dần dần tăng lên, nhưng không nên mỗi lần đến ngoài trăm độ.

(Còn nữa)

— Imp. Lê-Cường — Hanoi

2ème Edition
Tirage 1000 exemplaires
Hanoi le 25 - 6 - 36
Léviand